

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	8216202445
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8216202445.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. D.Y. W., narodeného XX. A. XXXX, W., O. XX/A, právne zastúpeného advokátom JUDr. Mgr. Drahoslavom Magdziakom, Bardejov, Dlhý rad 16, proti žalovaným: 1/ BIMERA, s. r. o., Bardejov, Rhodyho 147/14, IČO: 45 400 067 (z obchodného registra vymazaná od 23. novembra 2019), 2/ T. L., narodenému XX. E. XXXX, W., Ľ. XXXX/XX, 3/ B. O., narodenej XX. P. XXXX, H. XXX, 4/ U. O., narodenému XX. A. XXXX, H., U. X, zastúpenému advokátom JUDr. Matúšom Hribom, Bardejov, Na hradbách 5, IČO: 42 246 237, o zaplatenie 4 829,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1C/122/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. mája 2022 sp. zn. 1Co/14/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 4/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 29. novembra 2021, č. k. 1C/122/2016-261 (výrok I), ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému 4/ a ostatným žalovaným zaplatenia sumy 4 829,20 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 01. júna 2014 do zaplatenia a žalovanému 4/ priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) .

2. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ktorý vyplynul najmä z predložených listín strán sporu a správne vyhodnotil, že v predloženej zmluve o nájme nebytových priestorov sa žiadne ručiteľské vyhlásenie, teda príslub ručiteľa, že pohľadávku nájomcu uspokojí, nenachádza. Nakoľko žalovaný 4/ na seba ako ručiteľ neprevzal žiadny záväzok, že uspokojí žalobcu ako prenajímateľa, ak nebude uspokojený dlžníkom žalovaným 1/, nemohol žalovaný 4/

ani platne uznať ako ručiteľ záväzok voči žalobcovi, keďže predmetom uznania môže byť len existujúci a platný záväzok. Ak by žalovaný 4/ mal uznať záväzok svojim podpisom na liste z 10. augusta 2013, uznal by tým záväzok zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, hoci z tejto zmluvy pre neho žiadny záväzok nevyplynul, a teda by uznal neexistujúci záväzok a s takýmto uznaním nemožno spájať žiadne právne následky v zmysle § 588 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Súd poukázal na názory judikatury, ktorá považuje uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka za taký úkon, na základe ktorého nevzniká namiesto pôvodného záväzkového vzťahu nový záväzkový vzťah medzi dlžníkom a veriteľom, ale deklaruje sa ním iba právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiteľná dôkazom opaku a teda procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Odvolací súd tiež uviedol, že prípad, na ktorý žalobca v odvolaní poukázal a ktorý bol riešený aj v rámci konkrétnej kontroly ústavnosti pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaní IV. ÚS 333/2012, nie je možné na daný spor aplikovať, nakoľko rozhodnutia všeobecných súdov v žalobcom uvedenom prípade vychádzali z iných skutkových zistení, ktoré nie sú ani totožné, ale ani podobné so skutkovým stavom v tejto prejednávanej veci. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je riadne odôvodnený a presvedčivý. Mal za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie, preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil. Na zdôraznenie správnosti záveru súdu prvej inštancie, že „žalovaný 4/ nebol účastníkom zmluvy o nájme a z tohto titulu mu žiaden dlh nemohol vzniknúť“, odvolací súd dodal, že je vylúčené, aby postavenie žalovaného 4/ v zmluve o nájme nebytových priestorov bolo vyhodnotené ako zmluvná strana a zároveň aj ako ručiteľ. Nie je preto právne možné, aby ručiteľ preberal na seba záväzok, na splnenie ktorého je povinný z titulu svojho postavenia ako dlžníka. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanoveniami § 420 písm. d) a f) CSP. Dovolateľ nesúhlasil so záverom súdov nižších inštancií, že ručiteľský záväzok nevznikol a preto nemohli žalovanému 4/ uložiť povinnosť na zaplatenie dlžnej čiastky nakoľko chýba jeho vyhlásenie o tom, že pohľadávky žalobcu z nájomnej zmluvy uspokojí, ak ich neuspokojí žalovaný 1/. V uvedenom smere trval na všetkých bodoch odvolania z 22. februára 2022. Aj na tom, že ručiteľský vzťah vznikol aj bez písomného vyjadrenia, len prejavom vôle zúčastnených strán. Žalobca namietal, že oba sudy posudzovali predmetnú vec zúžene len cez ustanovenie § 546 ods. 1 Občianskeho zákonníka (pozn. dovolacieho súdu - v dovolaní nesprávne uvedený CSP) a zúžené písomné vyhlásenie ručiteľa o prijatí záväzku. Poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 333/2012-10, podľa ktorého „ústavný súd považuje za písomný prejav vôle ak bol ručiteľ dostatočne písomne informovaný o obsahu záväzku“. V danom prípade ručiteľ podpísal nájomnú zmluvu v ktorej je dostatočne vymedzený záväzok nájomcu a tým aj záväzok ručiteľa a svojím podpisom sa s ním ručiteľ stotožnil. K otázke účastníka zmluvného vzťahu, žalovaného 4/ uviedol, že p. U. O. je riadne uvedený v časti nájomnej zmluvy ako nájomca. Zmluvu ale riadne podpísal aj následne konal ako účastník zmluvného vzťahu a neskôr aj ako konateľ spoločnosti a aj ako zmluvná strana, čo žalobca nenamietal vzhľadom k tomu, že takto bolo zabezpečené, že nedôjde k vzájomným rozporom medzi nájomcom a účastníkmi -prenajímateľmi t.j. s každým osobitne. Po predaji žalovaného 1/ naďalej konal žalovaný 4/ vo veci nájomnej zmluvy aj keď už nebol konateľom, pričom predaj spoločnosti počas súdneho konania t.j. predaj žalovaného 1/ zamlčal. Podľa žalobcu ide o špekulatívne konanie, v rozpore s dobrými mravmi, preto sudy nižších inštancií mohli a mali využiť ustanovenia o dobrých mravoch, prípadne predvolať p. U. O. za účelom objasnenia nezrovnalostí, preveriť s akým úmyslom predával spoločnosť a či bola predmetom predaja sporná pohľadávka a ako je možné, že spoločnosť predal neexistujúcemu subjektu, čo znemožnilo doručovanie písomností žalovanému 1/. Žalobca tiež namietal, že sudy nižších inštancií nevyužili možnosť vyžiadať z OR dokumentáciu o predaji BIMERA s.r.o. za účelom zistenia podmienok predaja a za účelom zistenia či predmetom predaja bola aj sporná pohľadávka. Dovolateľ mal za to, že p. U. O.Š. je riadnym ručiteľom zo zmluvného vzťahu t.j. ručiteľom za žalovaného 1/ a ručiteľom za žalovaného 4/, keďže sa jedná o jednu a tú istú fyzickú osobu, potom plnia podľa spoločne a nerozdielne. Dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol zrušiť rozsudky

súdov oboch nižších inštancií a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie a priznať mu náhradu trov konania.

4. Žalovaný 4/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ síce poukazuje na nález ústavného súdu, avšak nekonkretizuje v čom je právne posúdenie nesprávne a aké má byť. Navrhol dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, nakoľko dovolateľ vady zdôvodnenia ani neuvádza, takže je zrejmé, že nenamieta žiaden z dôvodov zmätočnosti.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Pokiaľ žalovaný v dovolaní uviedol dovolací dôvod vyplývajúci z § 420 písm. d) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že o tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 431 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí ako/prečo v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Vzhľadom k tomu, že k uvedenému dovolaciemu dôvodu sa žalobca v podanom dovolaní žiadnym spôsobom bližšie nevyjadril, dovolací súd ho považuje za

irelevantný.

11. Ako ďalším uplatneným dovolacím dôvodom sa najvyšší súd zaoberal ustanovením § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

15. V danom prípade dovolací súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že po preskúmaní veci zistil, že obsah dovolacích námietok žalobcu je takmer totožný s jeho odvolacími námietkami, pričom s týmito sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. K argumentácii dovolateľa, že súdy nesprávne posúdili vznik ručiteľského vzťahu len cez ustanovenie § 546 ods. 1 Občianskeho zákonníka a písomné vyhlásenie ručiteľa o prijatí záväzku najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy platilo, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá teda vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017).

17. V súvislosti so žalobcom namietaným nedostatkom dokazovania a hodnotením vykonaných dôkazov (...súdy nižších inšancií mohli a mali využiť ustanovenia o dobrých mravoch, prípadne predvolať p. U. O.Y., vyžiadať z OR dokumentáciu o predaji BIMERA s.r.o.) najvyšší súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo/86/2012).

18. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

19. Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. d) a f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.